

L'art de l'engany

CARTELLERA
Val / Cast

Un cicle documental sobre
~~falsificació~~
i art

VOSE

Sala d'Actes del
MuVIM

—
27 d'abril — 25 de
maig de 2023 | 19 h

—
Entrada lliure
i gratuïta

—
Totes les
projeccions seran
precedides per una
breu presentació
i seguides per un
col·loqui

MuVIM

Diputada del MuVIM
Glòria Tello

Director del MuVIM
Rafael Company

Subdirectora
Carmen Ninet

Cap d'exposicions
Amador Griñó

Concepte i coordinació del Cicle
Marc Borràs
María José Hueso

Textos de la cartellera
Marc Borràs

Disseny i maquetació
Hugo M. Ligorit

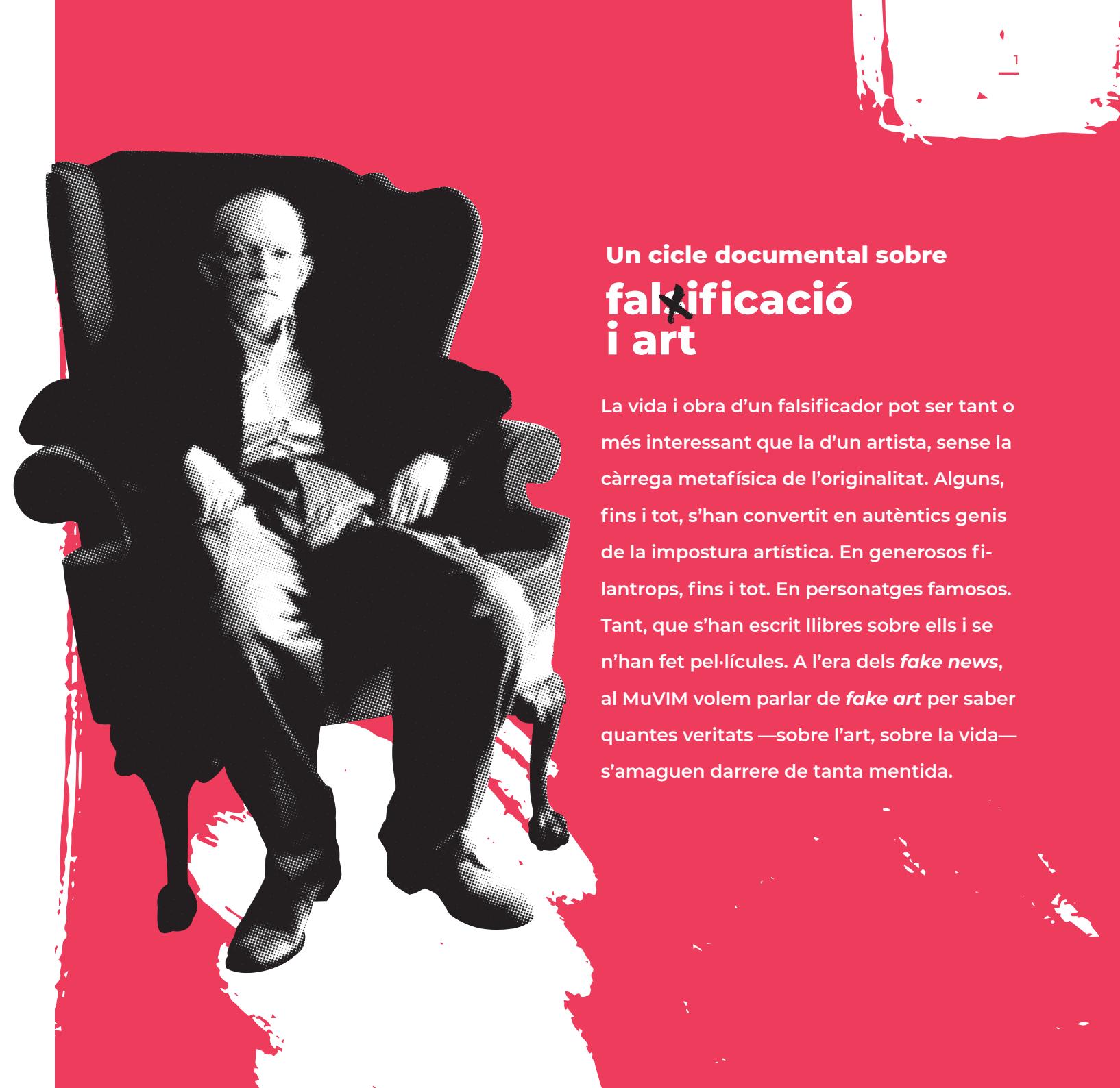
Gestió de Drets d'Exhibició *non-threatical*
Irene Cubells

Projecció i sonorització
Subtitula'm S.L.

Imprimeix:
Lagràfica comunicación

Tots els drets reservats. Es permet la difusió i reproducció del contingut total i parcial d'aquesta cartellera sempre que s'indique la font de procedència.

© MuVIM 2023
DEP. LEGAL XXXX-2023

Un cicle documental sobre ~~fak~~**ificació** i art

La vida i obra d'un falsificador pot ser tant o més interessant que la d'un artista, sense la càrrega metafísica de l'originalitat. Alguns, fins i tot, s'han convertit en autèntics genis de la impostura artística. En generosos filantrops, fins i tot. En personatges famosos. Tant, que s'han escrit llibres sobre ells i se n'han fet pel·lícules. A l'era dels *fake news*, al MuVIM volem parlar de *fake art* per saber quantes veritats —sobre l'art, sobre la vida— s'amaguen darrere de tanta mentida.

Dijous
27
d'abril
| 19 h

Fraude

(*F for Fake. Vérités et mensonges*)

Orson Welles (1974)

França

85'

La mentira, l'art i la vida

Orson Welles és autor de moltíssimes escenes icòniques de la història del cinema. Una de les més conegudes és la seqüència dels espills de la pel·lícula «La dama de Shanghai» (*The Lady from Shanghai*, 1954). Una pel·lícula que és, al capdavall, una reflexió cinematogràfica del paper que la mentira juga en la vida de tots nosaltres, els humans, que tantes dificultats tenim a l'hora d'esbrinar la diferència entre la realitat i la seua representació. Entre la veritat i el seu reflexe espectral.

En *F for Fake*, Welles proposa una reflexió semblant: el documental se centra en la figura del falsificador Elmyr de Hory i del seu biògraf, Clifford Irving, que va ser també l'autor d'una fraudulenta biografia de Howard Hughes, inventor, multimilionari i paranoic. Però el director d'origen britànic aprofita per

parlar-hi també de la seu trajectòria i rememorar la mentira que el va fer mundialment famós: la retransmissió radiofònica —aparentment en directe— d'una falsa invasió marciana. Que en realitat parlava de la por que aleshores tenien els nord-americans de ser envaïts pels soviètics.

A més, tothom recorda que *Ciutadà Kane*, la seua primera i fascinant pel·lícula, és una falsa recreació —ara en diríem ficció biogràfica— de la vida d'un prebost dels mitjans de comunicació que va existir en realitat, William Randolph Hearst. Una pel·lícula que conté segurament el primer Macguffin de la història del cinema, «Rosebud». I és que Welles sabia que moltes vegades cal mentir per a dir la veritat. En definitiva, ¿no és eixa l'essència del cinema, el seté art?

Dijous
4
de maig
| 19 h

Un falsificador genuino

(*Un vrai faussaire*)
Jean-Luc Léon (2015)
França
90'

La veritat de les mentires

La polifonia de significats i connotacions que té la paraula francesa *vrai* amb penes i treballs es conserva en el mot valencià correlatiu, «vertader». Però la nostra llengua arreplega els dos sentits de la paraula: una cosa és vertadera perquè és certa o bé perquè és autèntica, genuïna. Per això el títol d'aquest documental en francès —*un vrai faussaire*— està especialment ben triat.

No només perquè el francés Guy Ribes haja sigut, veritablement, un falsificador d'obres d'art que ha inundat el mercat amb les seues falsificacions de Picasso, Matisse i tants d'altres. Sinó perquè Ribes no copia cap obra

original de l'autor que falsifica, sinó que s'imbueix de l'esperit de l'artista —diguem-ho així— per crear una obra *original* però *atribuïda* a l'artista falsificat.

És una cosa una mica enrevessada, certament. Però precisament és ahí on rau el mèrit d'aquest documental on l'artista-falsificador reflexiona en primera persona: en sondejar les sempre ambígües relacions entre original i còpia, entre veritat i mentida, entre la realitat i els signes que utilitzem per expressar-la. No és estrany que la cinta tingüés tant d'èxit a les sales de cinema franceses.

Dijous
11
de maig
| 19 h

Oswald, el falsificador

Kike Maillo (2022)
Espanya
100'

El falsificador falsificat

El català Oswald Aulèstia Bach sempre ha tingut talent per a la pintura. I un pare, també artista, que el va introduir en el món de la falsificació. A Oswald sempre li ha agratit viure la vida al màxim, seguint la terna vital que apostava per mesclar sexe, drogues i rock and roll per aconseguir la plenitud existencial. Una vida d'excessos, d'impostura i d'aventura: va arribar a fer-se passar pel marit cornut de l'amant de Joan Miró per a poder així autenticar les obres que ell mateix falsificava.

Oswald Aulèstia era, certament, temerari. A més de Miró, va falsificar Modigliani, Chagall o Picasso, fins al punt que va ser detingut i va passar nou mesos en una presó dels Estats Units mercès a una investigació de l'FBI amb la qual van col·laborar els *Carabinieri* italians i els Mossos d'Esquadra catalans. No deixa de ser una ironia que el nom de l'operatiu policial que el va engarjolar dugués per nom «Operació Artista».

Però és que ell ho és, tot un artista de la vida portada al límit. Després del seu encarcerament, Oswald Aulèstia es va fer famós: va escriure una autobiografia amb una de les seues exmullers i el director Kike Maillo va rodar un documental sobre la seua vida —aquest que presentem, que ha aspirat a un Goya enguany— i una sèrie de tres capítols per a TV3. Així que Oswald Aulèstia ha aconseguit una inopinada notorietat pública. Tanta que hui dia els compradors fan cua per adquirir les seues obres «originals». I, en una giravolta imprevista del destí, ara resulta que hi ha altres pintors que falsifiquen les seues obres perquè estan molt demandades. Falsifiquen el falsificador. Perquè tothom vol tenir un quadre original —vertader— del falsador per antonomàsia.

Dijous
18
 de maig
 | 19 h

**Made you look.
 Una història
 verdadera
 sobre arte
 falsificado**

(*A True Story About
 Fake Art*)

Barry Avrich (2020)
 Canadà
 94'

El pecat capital del capitalisme

Mark Rothko fou un pintor nordamerican associat això que s'ha anomenat «expressionisme abstracte», una etiqueta de les tantes que s'utilitzava en la crítica d'art que a ell no li agradava gens. Tant se val, Mark Rothko va esdevenir un pintor famós i els seus quadres plens de quadres de colors van adquirir al mercat un preu desorbitat que s'expressava en quantitats de 7, 8 ó 9 xifres. En desenes de milions de dòlars, de vegades en centenars.

Per això se l'il·luminaren tant els ulls a la directora d'una de les galeries més famoses de Nova York —Stalls Ann Freedman, reputada en el mundillo artístic de la ciutat— quan una misteriosa marxant hispana —Glafira Rosales— li va assegurar que tenia a l'abast un grapat de Rothkos a preus irrisoris: només uns centenars de milers de dòlars. Cal tenir en compte que Nova York és una ciutat epicèntrica en el món de l'art, on viuen i a la que acudeixen nombrosos multimilionaris delerosos d'atényer estatus social —i cultural— adquirint valuoses obres d'art. I si és de pintors

estatunidencs com Jackson Pollock, Franz Kline, Willem de Kooning o el mateix Mark Rothko encara millor, perquè hom practica així una certa mena de patriotisme artístic o de xovinisme cultural.

El negoci va ser redó. Per a la marxant, per a la gal·lerista i per a la gal·leria. Però no per als nombrosos rics que van adquirir aquelles obres a preus més que avantatjosos. Ja se sap que la cobdícia és un dels pecats capitals del capitalisme: comprar barat per vendre car. El negoci, però, se'n va anar en orris quan es va descobrir finalment que les obres eren en realitat falsificacions d'un desconegut pintor xinès, Pei-Shen Qian. Tot l'episodi deixà, però, unes quantes preguntes enllaire: ¿la gal·lerista també va ser estafada o en formava part, de l'estafa? ¿Com fou possible que molts especialistes donaren el vistiplau a les falsificacions? ¿Per què el deler de posseir l'obra d'un geni fa baixar tant la guàrdia als compradors? ¿Ningú va sospitar que darrere de la ganga hi havia un ful?

Dimecres
24
de maig
| 19 h

TAULA REDONA

Carmen Gracia
(historiadora de l'art i comissària de l'exposició FALS)

Antonio López
(cap de la Unitat de Patrimoni Artístic de la Policia de la Generalitat Valenciana)

Amador Griñó
(cap d'exposicions del MuVIM)

Falsificar art: entre el delicte i el delit estètic

principals: vol posseir objectes tan preuats (econòmicament i socialment) com una obra d'art i, d'altra banda, es deixa seduir per l'avarícia que implica comprar un objecte car a preus més barats. Per això l'art modern no s'entén sense la conjunció de plaer —de delit— estètic i mercat capitalista. L'art sempre ha acomplít una funció essencial des que som humans. És, de fet, una cosa que ens identifica com humans: els nostres ancestres no ens deixaren paraules, però sí dibuixos sobre les parets de les coves. Imaginem la complexitat d'aquelles societats precisament perquè tenien art. Ara l'art, a més de continuar acomplint moltes funcions immaterials, també té un inequívoc rerefons material, crematístic. I per això també falsificar art és un delict.

Falsificar art és una operació que té fonamentalment un objectiu econòmic: cada cert temps, els periòdics publicuen la notícia que algú ha estat enxampat intentant vendre una obra falsificada a un museu o a un comprador incaut. És un negoci rendible i en expansió, en primer lloc perquè la majoria de les vegades aconsegueix el seu objectiu i dona gat per llebre. De fet, desconeixem la quantitat d'obres d'art falses que, darrere d'un cordó de vellut roig que impedeix d'aproximar-nos-en massa, s'exhibeixen als museus del món. Alfarrassant, sense mirar massa prim, el director del Metropolitan de Nova York reconeixia que el 40% de les obres exposades podien ser falses. No és una xifra irrisòria.

Però si hom falsifica obres d'art és perquè existeix una demanda sol·licita —i inexhaustible, pel que sembla— que conjuma dues característiques

Per a parlar de tots aquests aspectes relacionats amb la falsificació artística, en el MuVIM celebrarem una taula redona i col·loqui posterior en la qual participaran Carmen Gracia, historiadora de l'art, directora honorària del Museu de Belles Arts de València i comissària de l'exposició «Fals. L'art de l'engany o l'engany de l'art» que s'exposa al museu; Antonio López, cap de la Unitat de Patrimoni Històric de la Policia de la Generalitat Valenciana; i Amador Griñó, cap d'exposicions del MuVIM.

Dijous
25 X
 de maig
 | 19 h

Art and craft

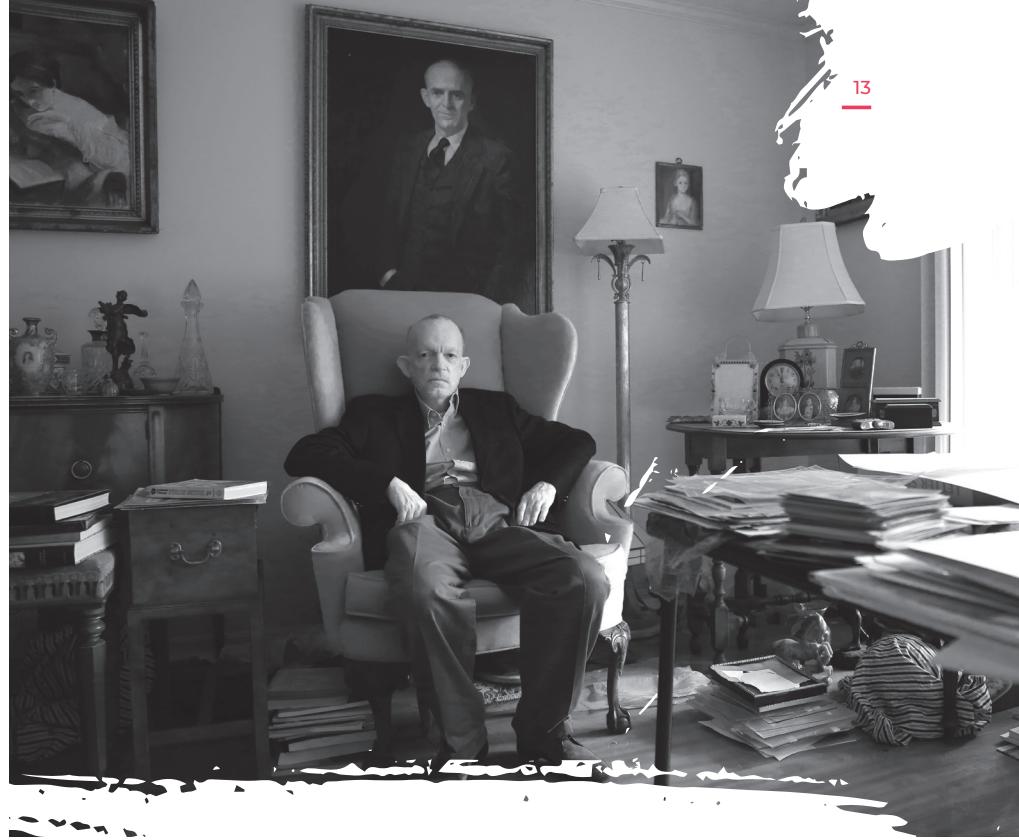
Cullman -
 Grausman -
 Becker (2014)
 EEUU
 89'

El falsificador filantrop

Hom tendeix a pensar que darrere d'un falsificador s'amaga una personalitat *Avida Dollars*, com s'autodefinia Salvador Dalí: delerosa de guanyar diners. I així és en la majoria dels casos. Darrere de les falsificacions hi ha, sobretot, negoci. El mercat de l'art és, en definitiva, el mercat de la impostura: les mercaderies —les obres d'art— tenen tant més valor econòmic com més valor simbòlic atresoren. A l'Edat Mitjana, abans de l'aparició de la figura de l'artista-gení, una obra valia el que valia el material i el temps emprats a fer-la. L'artista era un artesà més.

Però l'actual món de l'art és semblant al financer, perquè es fan diners —s'acumula capital— venent quelcom immaterial, que no és ben bé la realitat sinó els signes que la representen, els símbols que utilitzem per expressar-nos-la: un derivat financer, una acció d'una societat anònima, un retaule de l'Anunciació, un llenç ple de la pintura que hi esquitava Jackson Pollock no són coses que valen per elles mateixa (el material del qual estan fetes), sinó perquè representen altres coses. El mercat de l'art és el mercat capitalista per excel·lència, perquè ¿què és una moneda o un

bitllet sinó un símbol, una unitat de mesura d'una cosa tan etèria com la riquesa? Una moneda no és res en ella mateixa —és matèria d'ínfim valor— sinó un mitjà per aconseguir altres coses, materials i immaterials. Tal com s'esdevé, també, amb l'obra d'art.

¿Però què passa quan un dels falsificadors més prolífics dels Estats Units no ven les seues obres falsificades sinó que —disfressat de cura o de generós filàntrop— les llega als museus? ¿Què espera aconseguir fent això en comptes de guanyar uns quants milions de dòlars venent

falsificacions d'obres d'art del segle XV o peces de Picasso? Al cap i a la fi, un museu d'art és una institució que fa dues coses, principalment: autentifica l'obra i atorga un estatus especial a l'artista. Hi ha casos —Van Gogh, per exemple— d'artistes de renom que no exposaren o exposaren ben poc als museus, però són l'excepció i no la norma. Per això perseguir i acaçar Mark Landis —el falsificador filantrop— es va convertir en una obsessió per a un modest cap de registre d'un museu de Cincinnati, Matthex Leininger, a qui Landis va aconseguir enganyar una vegada.

Un ciclo documental sobre
falsificación
y arte

El arte del engaño

La vida y obra de un falsificador puede ser tanto o más interesante que la de un artista, sin la carga metafísica de la originalidad. Algunos, incluso, se han convertido en auténticos genios de la impostura artística. En generosos filántropos, incluso. En personajes famosos. Tanto, que se han escrito libros sobre ellos y se han hecho películas. En la era de los *fake news*, en el MuVIM queremos hablar de *fake art* para saber cuántas verdades —sobre el arte, sobre la vida— se esconden detrás de tanta mentira.

Jueves
27 de abril
| 19:00 h

Fraude
(*F for Fake. Vérités et mensonges*)

Orson Welles (1974)
Francia | 85'

La mentira, el arte y la vida

Orson Welles es autor de muchísimas escenas icónicas de la historia del cine. Una de las más conocidas es la secuencia de los espejos de la película «La dama de Shangai» (*The Lady from Shanghai*, 1954). Una película que no es sino una reflexión cinematográfica del papel que la mentira juega en la vida de todos nosotros, los humanos, que tantas dificultades tenemos a la hora de averiguar la diferencia entre la realidad y su representación. Entre la verdad y su reflejo especular.

En *F for Fake*, Welles propone una reflexión parecida: el documental se centra en la figura del falsificador Elmyr de Hory y de su biógrafo, Clifford Irving, que fue también el autor de una fraudulenta biografía de Howard Hughes, inventor, multimillonario y paranoico. Pero el director de origen británico aprovecha para hablar también de su trayectoria y rememorar la mentira que lo hizo mundialmente famoso: la retransmisión radiofónica —aparentemente en directo— de una falsa invasión marciana. Que en realidad hablaba del miedo que entonces tenían los norteamericanos a ser invadidos por los soviéticos.

Además, todo el mundo recuerda que *Ciudadano Kane*, su primera y fascinante película, es una falsa recreación —ahora diríamos ficción biográfica— de la vida de un preboste de los medios de comunicación que existió en realidad, William Randolph Hearst. Una película que contiene seguramente el primer Macguffin de la historia del cine, «Rosebud». Y es que Welles sabía que muchas veces hay que mentir para decir la verdad. En definitiva, ¿no es esa la esencia del cine, el séptimo arte?

Jueves
4 de mayo
| 19:00 h

Un falsificador genuino
(*Un vrai faussaire*)

Jean-Luc Léon (2015)
Francia | 90'

La verdad de las mentiras

La polifonía de significados y connotaciones que tiene la palabra francesa *vrai* a duras penas se conserva en la palabra castellana correlativa, «verdadero». Pero nuestra lengua recoge los dos sentidos de la palabra: una cosa es verdadera porque es cierta o bien porque es auténtica, genuina. Por eso el título de este documental en francés —*un vrai faussaire*— está especialmente bien elegido.

No solo porque el francés Guy Ribes haya sido, verdaderamente, un falsificador de obras de arte que ha inundado el mercado con sus falsificaciones de Picasso, Matisse y tantos otros. Sino porque Ribes no copia ninguna obra original del autor que falsifica, sino que se imbuye del espíritu del artista —digámoslo así— para crear una obra original pero atribuida al artista falsificado.

Es una cosa un poco enrevesada, ciertamente. Pero precisamente es ahí donde radica el mérito de este documental en el que el artista-falsificador reflexiona en primera persona: en sondear las siempre ambiguas relaciones entre original y copia, entre verdad y mentira, entre la realidad y los signos que utilizamos para expresarla. No es extraño que la cinta tuviera tanto éxito en las salas de cine francesas.

Jueves
11 de mayo
| 19:00 h

**Oswald,
el falsificador**

Kike Maíllo (2022)
España
100'

El falsificador falsificado

El catalán Oswald Aulèstia Bach siempre ha tenido talento para la pintura. Y un padre, también artista, que lo introdujo en el mundo de la falsificación. A Oswald siempre le ha gustado vivir la vida al máximo, siguiendo la terna vital que apuesta por mezclar sexo, drogas y rock and roll para conseguir la plenitud existencial. Una vida de excesos, de impostura y de aventura: llegó a hacerse pasar por el marido cornudo del amante de Joan Miró para poder así autenticar las obras que él mismo falsificaba.

Oswald Aulèstia era, ciertamente, temerario. Además de Miró, falsificó a Modigliani, Chagall o Picasso, hasta el punto de que fue detenido y pasó nueve meses en una prisión de los Estados Unidos gracias a una investigación del FBI en la que colaboraron los *Carabinieri* italianos y los *Mossos d'Esquadra* catalanes. No deja de ser una ironía que el nombre del operativo policial que lo encarceló llevara por nombre «Operación Artista».

Pero es que él lo es, todo un artista de la vida llevada al límite. Después de su encarcelamiento, Oswald se hizo famoso: escribió una autobiografía con una de sus exmujeres y el director Kike Maíllo rodó un documental sobre su vida —este que presentamos, que ha aspirado a un Goya este año— y una serie de tres capítulos para TV3. Así que Oswald Aulèstia ha conseguido una inopinada notoriedad pública. Tanta que hoy en día los compradores hacen cola para adquirir sus obras «originales». Y, en un giro imprevisto del destino, ahora resulta que hay otros pintores que falsifican sus obras porque están muy demandadas. Falsifican al falsificador. Porque todo el mundo quiere tener un cuadro original —verdadero— del falsificador por antonomasia.

Jueves
18 de mayo
| 19:00 h

Made you look.
Una historia
verdadera sobre arte
falsificado

(A True Story About
Fake Art)

Barry Avrich (2020)
Canadà | 94'

El pecado capital del capitalismo

Mark Rothko fue un pintor norteamericano asociado a eso que se ha denominado «expresionismo abstracto», una etiqueta de las tantas que se utilizan en la crítica de arte que a él no le gustaba en absoluto. Da lo mismo: Mark Rothko se convirtió en un pintor famoso por méritos propios y sus cuadros llenos de cuadros de colores adquirieron en el mercado un precio desorbitado que se expresaba en cantidades de 7, 8 ó 9 cifras. En decenas de millones de dólares, a veces en centenares.

Por eso se iluminaron tanto los ojos a la directora de una de las galerías más famosas de Nueva York —Stalls Ann Freedman, muy reputada en el mundillo artístico de la ciudad— cuando una misteriosa marchante hispana —Glafigra Rosales— le aseguró que tenía al alcance un puñado de Rothkos a precios irrisorios: solo unos centenares de miles de dólares. Hay que tener en cuenta que Nueva York es una ciudad epicéntrica en el mundo del arte, donde viven y a la que acuden numerosos multimillonarios ávidos por alcanzar estatus social —y cultural— adquiriendo valiosas obras de arte. Y si es de pintores estadounidenses como Jackson Pollock, Franz Kline, Willem de Kooning o el mismo Mark Rothko todavía mejor, porque se practica así cierto tipo de patriotismo artístico o de chovinismo cultural.

El negocio fue redondo. Para la marchante, para la galerista y para la galería. Pero no para los numerosos ricos que adquirieron aquellas obras a precios más que ventajosos. Ya se sabe que la codicia es uno de los pecados capitales del capitalismo: comprar barato para vender caro. El negocio se fue a pique cuando se descubrió finalmente que las obras eran en realidad falsificaciones de un desconocido pintor chino, Pei-Shen Qian. Todo el episodio dejó, sin embargo, unas cuantas preguntas en el aire: ¿la galerista también fue estafada o formaba parte de la estafa? ¿Cómo fue posible que muchos especialistas dieran el visto bueno a las falsificaciones? ¿Por qué la pasión de poseer la obra de un genio hace bajar tanto la guardia a los compradores? ¿Nadie sospechó que detrás del chollo sólo había un ful?

Miércoles
24 de mayo
| 19:00 h

Falsificar art: entre el delicte i el delit estètic

MESA REDONDA

Carmen Gracia
Antonio López
Amador Griñó

Falsificar arte: entre el delito y el deleite estético

Falsificar arte es una operación que tiene fundamentalmente un objetivo económico: cada cierto tiempo, los periódicos publican la noticia de que alguien ha sido atrapado intentando vender una obra falsificada a un museo o a un comprador incauto. Es un negocio rentable y en expansión, en primer lugar porque la mayoría de las veces consigue su objetivo y da gato por liebre. De hecho, desconocemos la cantidad de obras de arte falsas que, detrás de un cordón de terciopelo rojo que impide aproximarnos demasiado a ellas, se exhiben a los museos del mundo. A ojo de buen cubero, el director del Metropolitan de Nueva York reconocía que el 40% de las obras expuestas podían ser falsas. No es una cifra irrisoria.

Pero si se falsifica obras de arte es porque existe una demanda sólida —e inexhaustible, al parecer— que aúna dos características principales: quiere poseer objetos tanpreciados (económica y socialmente) como una obra de arte y, por otro lado, se deja seducir por la avaricia que implica comprar un objeto caro a precios más baratos. Por eso el arte moderno no se entiende sin la conjunción de placer —de deleite— estético y mercado capitalista. El arte siempre ha cumplido una función esencial desde que somos humanos. Es, de hecho, una cosa que nos identifica como humanos: nuestros ancestros no nos dejaron palabras, pero sí dibujos sobre las paredes de las cuevas. Imaginamos la complejidad de aquellas sociedades precisamente porque tenían arte. Ahora el arte, además de continuar cumpliendo muchas funciones inmateriales, también tiene un inequívoco trasfondo material, crematístico. Y por eso también falsificar arte es un delito.

Para hablar de todos estos aspectos relacionados con la falsificación artística, en el MuVIM celebraremos una mesa redonda y coloquio posterior en la cual participarán **Carmen Gracia**, historiadora del arte, directora honoraria del Museo de Bellas Artes de València y comisaria de la exposición «Falso. El arte del engaño o el engaño del arte» que se expone al museo; **Antonio López**, jefe de la Unidad de Patrimonio Histórico de la Policía de la Generalitat Valenciana; y **Amador Griñó**, jefe de exposiciones del MuVIM.

Jueves
25 de mayo
| 19:00 h

El falsificador filántropo

Se tiende a pensar que detrás de un falsificador se esconde una personalidad *Avida Dollars*, como se autodefinía Salvador Dalí: ansiosa por ganar dinero. Y así es en la mayoría de los casos. Detrás de las falsificaciones hay, sobre todo, negocio. El mercado del arte es, en definitiva, el mercado de la impostura: las mercancías —las obras de arte— tienen tanto más valor económico cuanto más valor simbólico atesoran. En la Edad Media, antes de la aparición de la figura del artista-genio, una obra valía lo que valía el material y el tiempo empleados en hacerla. El artista era un artesano más.

Pero el actual mundo del arte es parecido al financiero, porque se hace dinero —se acumula capital— vendiendo algo inmaterial, que no es tanto la realidad como los signos que la representan, los símbolos que utilizamos para expresárnosla: un derivado financiero, una acción de una sociedad anónima, un retablo de la Anunciación, un lienzo lleno de la pintura que salpicaba en él Jackson Pollock, no son cosas que valen por ellas mismas (el material del que están hechas), sino porque representan otras cosas. El mercado del arte es el mercado capitalista por excelencia, porque ¿qué es una moneda o un billete sino un símbolo, una unidad de medida de una cosa tan etérea como la riqueza? Una moneda no es nada en ella misma —es materia de ínfimo valor— sino un medio para conseguir otras cosas, materiales e inmateriales. Tal y como ocurre, también, con la obra de arte.

¿Pero qué pasa cuando uno de los falsificadores más prolíficos del Estados Unidos no vende sus obras falsificadas sino que —disfrazado de cura o de generoso filántropo— las lega a los museos? ¿Qué espera conseguir haciendo esto en vez de ganar unos cuantos millones de dólares vendiendo falsificaciones de obras de arte del siglo XV o piezas de Picasso? Al fin y al cabo, un museo de arte es una institución que hace dos cosas, principalmente: autentifica la obra y otorga un estatus especial al artista. Hay casos —Van Gogh, por ejemplo— de artistas modernos de renombre que no expusieron o expusieron muy poco en los museos, pero son la excepción y no la norma. Por eso perseguir y cazar a Mark Landis —el falsificador filántropo— se convirtió en una obsesión para un modesto jefe de registro de un museo de Cincinnati, Matthew Leininger, a quien Landis consiguió engañar una vez.

MuVIM

Dijous
27
d'abril
| 19 h

Fraude
(*F for Fake. Vérités et mensonges*)
Orson Welles (1974)
França
85'

Dijous
18
de maig
| 19 h

Made you look.
Una història
verdadera
sobre arte
falsificat
(*A True Story About*
Fake Art)
Barry Avrich (2020)
Canadà
94'

Dijous
4
de maig
| 19 h

Un falsificador genuino
(*Un vrai faussaire*)
Jean-Luc Léon (2015)
França
90'

Dimecres
24
de maig
| 19 h

Falsificar art:
entre el delicte i el delit estètic
TAULA REDONA
Carmen Gracia
(historiadora de l'art i comissària de l'exposició FALS)
Antonio López
(cap de la Unitat de Patrimoni Artístic de la Policia de la Generalitat Valenciana)
Amador Griñó
(cap d'exposicions del MuVIM)

Dijous
11
de maig
| 19 h

Oswald, el falsificador
Kike Maíllo (2022)
Espanya
100'

Dijous
25
de maig
| 19 h

Art and craft
Cullman - Grausman - Becker (2014)
EEUU
89'

MuVIM
Carrer Quevedo, 10
963 883 730
www.muvim.es

